

КАРНАВАЛЪ

Край вечернитѣ звъннаи маси
отшумяваше бѣлия балъ —
съсъ парфюма на бѣли атласи,
ти се носѣше въ буйния валсъ.

Но срѣдъ бѣлия вихъръ пияна,
ти изви като дрѣзка сѣдба —
и бокала съ рубинната пѣна
се разкри въвъ смутена молба.

И ти пи, беззаветна и плаха,
срѣдъ играта на цвѣтни лжчи,
а задъ черната маска горѣха
две зелени, две дрѣзки очи.

Но вълната за мигъ се приплете,
скри се странното синьо перо —
ти отмина срѣдъ дѣждъ отъ конфети
съ непознатия черъ Пиеро.

А въ гирлянди отъ книжни фенери
отшумяваше късния балъ —
надъ липитѣ ракетъ се разпери
и угасна въвъ твоя бокалъ.